

BIBLIJSKE LEKCIJE

Primajte moju pouku, a ne srebro, i znanje radije negoli birano zlato. Izr. 8:10

KISAČ, SRBIJA, 23. VELJAČA, 2026.

MIHAJLO TORDAJ

„ŠTA TREBA DA UČINIM DA SE SPASEM?“

Biblijska priča koja je sada pred nama jeste priča o milostivom samarićaninu. Na samom početku bih hteo da napomenem jedan događaj. Nedavno je bio objavljen jedan članak pod nazivom užareno iskušenje, gde su se spominjala tri Danilova druga koji su bili Jevreji I koji su bili bačeni u užarenu peć. Taj događaj se dešavao za vreme Vavilonskog carstva. Vavilonsko carstvo nije bilo verno Bogu i njega je osvojilo Medo-persijsko carstvo koje je bilo drugo carstvo po redu iz Navuhodonosorovog sna. U tom carstvu se desio događaj gde su Danila, jer je bio veran Bogu, bacili u jamu sa lavovima. Taj događaj je opisan u članku pod nazivom Danilo u lavljoj jami. Nakon drugog carstva dolazi treće carstvo koje je bilo Grčko carstvo. „Tada on reče: 'Znaš li zašto sam došao k tebi? Sada ću se vratiti da se borim s knezom Persije; a kada odem, gle, doći će knez Grčke.'“ (Danilo 10:20) Ovdje vidimo da sve dok se Božji anđeo borio na strani Persije, ona je pobeđivala, a kada je došlo vreme da zbog svojih grehova Medo-persijsko carstvo bude osvojeno od strane Grčke, anđeo je pomogao Grčkoj da osvoji Medo-persiju. Zato je Grčko carstvo treće carstvo. Posle Grčke dolazi četvrto Rimsko carstvo. Pošto Jevreji nisu bili verni Bogu, oni su zapali pod vlast Rimskog carstva. U vreme vladavine Rimskog carstva, se dešava i događaj o kojem ćemo pričati.

Za početak ćemo objasniti zašto se jevrejski i samarićanski narod nije voleo. Samarićani su bili potomci Izraelaca koji su se razdvojili i pomešali sa paganskim narodima. Oni su pored svojih običaja koje su dobili od Boga prisvojili i razne druge običaje od pagana sa kojima su se mešali. Vremenom su ta dva naroda, koji su bili potomci Avrama, postali takvi neprijatelji da čak nisu ni komunicirali. Neprijateljstvo se toliko razvilo između ta dva naroda da je bilo koji oblik saradnje i pomaganja bio zabranjen. Jedino se tolerisala trgovina između njih.

Događaj koji ćemo sada čitati se desio između Isusa i jednog poznavaoца zakona. On je bio Jevrej koji je jako dobro poznao Bibliju. Dok je Isus učio narod taj poznavalac Biblije je ustao da pita jedno jako bitno pitanje sa kojim se svaki čovek i danas susreće. „I gle, ustade neki

zakonoznanac pa, iskušavajući ga, reče: „Učitelju, šta moram činiti da nasledim život večni?“ (Luka 10:25). Ono što ćemo sada videti jeste da je Isus znao da čovek koji je bio poznavalac zakona zna šta piše u zakonu. Ali očigledno taj čovek nije bio zadovoljan svojim životom čim je morao da upita učitelja šta da učini da nasledi život večni. Isus je poznao njegovo srce i video je da je taj Jevrej bio u pobuni protiv Boga, jer nije voleo samarićanski narod. Videćemo i jako zanimljiv odgovor Isusa jer nije hteo da se upušta u raspravu. Sigurno je tu bilo dosta ljudi koje je zanimao ovaj odgovor, pored njegovih učenika. Verovatno su tu bili i neki sveštenici jer su ga oni uvek pratili dok je javno učio narod.

Sada ćemo videti kako je dalje tekao događaj: „On mu reče: „Šta piše u Zakonu? Kako čitaš?““ (Luka 10:26) Vidimo da Isus postavlja pitanje, šta piše u zakonu. On je mogao da odgovori na njega, ali nije hteo da se raspravlja, već je hteo da mu zakonik koji ga je pitao odgovori ne samo na to već mu je postavio i jako bitno pitanje, kako čitaš? Odgovor bi trebalo sigurno da glasi: onako kako je napisano. Kada se Isus branio od sotoninih napada on je uvek govorio pisano je. Sada ćemo to i pročitati: „I pristupi mu napasnik i reče: „Ako si ti Sin Božji, zapovedi da ovo kamenje postane hleb.“ i on odgovori i reče: „Pisano je: 'Neće čovek živeti samo od hleba, nego od svake reči koja izlazi iz usta Božjih.'“ (Matej 4:3,4) Jedino ako se i mi držimo Božije reči onako kako je pisano imaćemo zaštitu od Boga. Isus je rekao da nam je ostavio primer i da bi mi trebali da idemo njegovim stopama: „Jer upravo ste na to pozvani; zato što je i Hrist trpeo za nas, ostavivši nam primer da idete njegovim stopama.“ (1. Petrova 2-21)

Sada ćemo videti odgovor zakonika na Isusovo postavljeno pitanje: „Odgovarajući, on reče: „Voli Gospoda Boga svoga svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svim umom svojim; i svoga bližnjega kao sebe samoga.“ (Luka 10:27) Da li je ovaj poznavalac zakona znao šta piše u zakonu, ako je pitao Isusa šta da učini da nasledi život večni? „I voli GOSPODA, Boga svoga, svim svojim srcem, i svom svojom dušom, i svom svojom snagom.“ (5. Mojsijeva 6-5) „Nemoj se osvećivati, niti gajiti ikakvu ljutnju protiv dece svoga naroda, nego voli svoga bližnjega kao sebe samoga: ja sam GOSPOD.“ (3. Mojsijeva 19-18) Kroz ove stihove mi vidimo da je ovaj čovek zaista poznao zakon, znao je šta piše u njemu, ali

tumačio ga je onako kako su ga naučili fariseji. On je trebao da bude milostivi Samarićanin, koji će da ljubi svoje bližnje kao samoga sebe, ali on to nije radio. On je trebao kroz Bibliju i Božiji karakter da uvidi sve svoje nedostatke. S obzirom da je znao da se ceo zakon zasniva na ljubavi, nije bio zadovoljan delima fariseja koji su trebali da budu svetlost svetlu. Uvideo je da se njihovo ponašanje kosi sa karakterom Boga koji je opisan u Bibliji.

Takođe, nije u potpunosti shvatio da je zakon duhovan, pravedan i dobar za čoveka: „Jer znamo da je Zakon duhovan; ali ja sam telesan, prodan pod greh.“ (Rimljanima 7:14) Pošto je zakon duhovan, vidimo da jedino čovek koji živi po telu i ugađa telu, a ne Bogu, ne može da ispuni ono što piše u zakonu. A ni ne može jer je rob greha. Sada ćemo videti da je zakon dobar i pravedan: „A znamo da je Zakon dobar ako se čovek njime služi zakonito.“ (1. Timoteju 1:8) „Stoga Zakon jeste svet, i zapovest je sveta, i pravedna, i dobra.“ (Rimljanima 7:12)

Isus je potvrdio svojim rečima da je taj čovek ispravno odgovorio i rekao mu je da ako želi živeti, treba to da čini: „I reče mu on: „Ispravno si odgovorio. To čini i živećeš.“ (Luka 10:28) Isus je ovom potvrdom uzdigao zakon. Takođe je pokazao da čovek ne može držati jednu zapovest, a kršiti drugu, jer ako samo jednu zapovest krši to je kao da je prekršio ceo zakon: „Jer ko god sav Zakon održi, a ipak posrne u jednoj, kriv je za sve.“ (Jakov 2:10)

Sećate se na početku da smo videli velik problem između Jevreja i Samarićana jer su se gledali kao neprijatelji. Isus je potvrdio da bi trebali da imamo ljubav i prema Bogu i prema bližnjima. On nije rekao da nekoga volimo, a nekoga mrzimo. On je želeo da u čoveka usadi njegov karakter, karakter milostivog Samarićanina. Ako bi voleli samo one koje mi želimo da volimo onda smo pristrasni: „Ako ispunjavate kraljevski zakon u skladu s odeljkom iz Pisma: „Voli bližnjega svoga kao samoga sebe“, dobro činite; ali ako ste pristrasni, greh činite i Zakon vas osuđuje kao prestupnike.“ (Jakov 2:8,9) Vidimo da u stihu jasno piše ako volimo bližnje, da dobro činimo, ali ako smo pristrasni i volimo samo one koji vole nas činimo greh. Tada nas zakon Božiji osuđuje kao da ne volimo bližnje. Isus je rekao da ako volimo samo one koji vole nas kakvu platu zaslužujemo, jer isto činimo što čine i nevernici. A to nije Božija ljubav već interes:

„Ali ja vam kažem: volite svoje neprijatelje, blagosiljajte one koji vas proklinju, činite dobro onima koji vas mrze i molite se za one koji vas zlostavljaju i progone, Jer ako volite one koji vas vole, kakvu platu imate? Ne čine li to isto i carinici? I ako pozdravljate samo svoju braću, šta više nego drugi činite? Ne čine li to isto i carinici? Budite, zato, savršeni kao što je savršen vaš Otac, koji je u nebu.“ (Matej 5:44,46-48)

Vidimo da nam Isus kaže da budemo Očeva deca koja će biti bez mane, a jedino ćemo biti bez mane ako volimo sve ljude Božjom ljubavlju. Kod našeg Oca nema pristrasnosti i on voli sve ljude, čak i one koji njega ne vole. On daje da sunce sija i zlima i dobrima. On daje da sa neba pada kiša i dobrim ljudima koji ga vole i zlim ljudima koji ga ne vole: „**da budete deca Oca svoga, koji je u nebu: jer on daje da njegovo sunce izlazi nad zlima i dobrima i šalje kišu na pravedne i nepravedne.**“ (Matej 5:45) „**Jer kod Boga nema pristrasnosti.**“ (Rimljanima 2:11)

Da bi čovek mogao biti milostivi Samarićanin, prvo mora da se preda Bogu, kako bi Bog delovanjem na njegovo srce mogao druge ljude, koji su Božiji neprijatelji, privući k sebi. Nameće nam se jedno bitno pitanje. Kada je Isus postavio pitanje čoveku koji je znao šta piše u zakonu, da li primećujemo koja zapovest je na prvom mestu? Vidimo da je rekao, da volimo Boga. Pismo nam otkriva da mi nismo voleli Boga nego je on voleo nas. A voleo nas je zato što je on sam po sebi ljubav. Da bi nam dokazao koliko nas voli, On je dao svog sina da umre za naše grehe na krstu, i da bi mi voleli njega on je morao da nam otkrije svoj karakter: „**Onaj ko ne voli, nije Boga upoznao; jer Bog je ljubav. U tome se pokazala ljubav Božja prema nama, zato što je Bog poslao svoga jedinorođenoga Sina u svet da živimo po njemu. U ovome je ljubav: ne da smo mi voleli Boga, nego da je on voleo nas i poslao svog Sina da bude pomirbena žrtva za naše grehe.**“ (1. Jovanova 4:8-10) „**Jer Bog je tako voleo svet da je dao svoga jedinorođenoga Sina da ko god u njega veruje ne propadne, nego ima život večni.**“ (Jovan 3:16)

Vidimo da pismo kaže da možemo voleti Boga ako dozvolimo da nas on upozna sa njim. A dok ga kroz poverenje upoznajemo mi stojimo u toj ljubavi i sve više mu verujemo. Jedino tako ćemo biti savršeni milostivi Samarićanin. Tako će u nama ljubav Božija biti savršena i ljudi će to prepoznati jer ćemo u ovom svetu biti onakvi kakav je i sam Isus bio. Sada ćemo videti da sve ovo piše u pismu: „**I mi smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i poverovali joj. Bog je ljubav i onaj ko ostaje u ljubavi, u Bogu ostaje, i Bog u njemu. U ovome je naša ljubav dostigla savršenstvo, da imamo smelost u dan Suda: jer kakav je on, takvi smo i mi na ovome svetu. Mi volimo njega zato**

što je on prvi voleo nas.“ (1. Jovanova 4:16,17,19)

Vidimo da jedino možemo voleti Boga zato što je on prvi voleo nas i izlio njegovu ljubav u naša srca, ali problem je što mnogi ne žele da Bog vlada u njima, nego žive tako da zloupotrebljavaju Božju ljubav . Zato i odbijaju da žive po njoj. Zato je bitno da verujemo toj ljubavi i držimo se samo nje. Kada Božja ljubav vlada u srcima, vlada i Božji zakon.

Jedino kako čovek može voleti svoje bližnje jeste ako prvo voli Boga. Ako smo dopustili da u nama ljubav Božija bude savršena, onda ćemo sigurno voleti i bližnje na ispravan način. Bog kaže da je to naša dužnost: „**Ljubljeni, ako je Bog tako voleo nas, i mi trebamo voleti jedan drugoga.**“ (1. Jovanova 4:11)

Videli smo da je glavni razlog zašto ljudi ne vole svoje bližnje u stvari taj što nemaju dobar odnos sa Bogom. Zato je nemoguće da ljudi kažu da vole Boga, a mrze svoje bližnje. Za takve ljude Pismo kaže da su lažljivci, jer kako da vole Boga koga nisu videli, a mrze bližnjeg koga vide: „**Ako ko kaže: „volim Boga“, a mrzi svoga brata, lažljivac je; jer onaj ko ne voli svoga brata, kojega vidi, kako će voleti Boga, koga nije video? I ovu zapovest imamo od njega: Neka onaj ko voli Boga, voli i brata svoga.**“ (1. Jovanova 4:20,21) Videli smo da je odnos sa Bogom taj koji će doneti rodove. Ako verujemo Bogu, doći će dobra dela, jer će ih on činiti kroz nas. Apostol Pavle kaže: „**Jer Bog je taj koji po svojoj dobrohotnosti izvodi u vama i hteti i delovati.**“ (Filipljanima 2:13)

Ako ne verujemo Bogu i ne dopuštamo da nas on menja, polako propadamo u svojim gresima i živimo sebično zloupotrebljavajući Božju ljubav. Upravo je to i bio problem zakonika, jer kada mu je Isus rekao da treba da voli Boga, on nije hteo da prizna Isusu svoje slabosti. On je pokušao da se opravda i postavio je pitanje, ko je moj bližnji? „**Ali on, htevi se opravdati, reče Isusu: „A ko je moj bližnji?““ (Luka 10:29) U sledećem nastavku našeg proučavanja saznat ćemo tkao je uistinu naš bližnji.**